Una gèlida perfecció

Diana Krall porta al festival de Peralada un repertori de clàssics del jazz

Diana Krall al Festival Castell de Peralada

La cantant i pianista canadenca va actuar dissabte al vespre a l'auditori dels jardins del castell, en el segon concert que oferia a Peralada. L'artista va impregnar l'escenari de jazz i elegància, acompanyada de Robert Hurst al baix, Kerriem Riggins a la bateria i Anthony Wilson a la guitarra.

ALBA CARMONA PERALADA

De veu càlida com la fusta, l'aparença de Diana Krall sobre l'escenari és més aviat freda, i el seu segon concert al festival de Peralada no va ser una excepció. Amb una gèlida perfecció, la canadenca va executar als jardins del castell un repertori clàssic, ancorat en la tradició jazzística i amb la vista posada en llegendes com Nat King Cole o Irving Berlin.

Acompanyada per un trio de músics esplèndids que van posar tota la carn a la graella per ajudar Krall a lluitar contra la fama de distant que l'acompanya, va arrencar la nit amb Just found out about love. Tot seguit va saludar els assistents, recalcant que era un honor ser "en un lloc tan bonic en una nit tan maca" i prometent "donar molt d'amor" amb la seva música. "És la meva feina!", va respondre somrient a les rialles del públic.

Asseguda al piano, va presentar els seus tres escuders -Robert Hurst al baix, Kerriem Rigggins a la bateria i un entregadíssim Anthony Wilson a la guitarra- i va continuar amb All or nothing at all i Let's fall in love, que abans que ella han cantat mites com Frank Sinatra o Ella Fitzgerald. Krall segueix el camí marcat pels clàssics i no se n'amaga, al contrari. "Tenim moltes cançons inspirades per grans artistes... jo sempre penso en Nat King Cole quan toco", va explicar, abans de seguir amb "una de les belles balades que va enregistrar", You call it madness. D'aquí va saltar a Le'ts face the music and dance, d'Irving Berlin, de qui també va interpretar How deep is the ocean i una versió accelerada de Cheek to cheek. Usant improvisacions i giragonses musicals que feien lluir els seus acompanyants a l'escenari, va anar impregnant de jazz i elegància l'auditori, que aplaudia les filigranes. Amb un solo de piano va fer A case of you, de la seva compatriota Joni Mitchell, un dels darrers temes del concert, juntament amb I was doing all right.

El públic la va acomiadar dempeus i, picant de mans reclamant encara uns temes més. Van ser Boulevard of broken dreams, la preciosa Just like a butterfly that's caught in the rain i All of me. "És tan bonic ser aquí amb vosaltres, que ens doneu tant... gràcies", havia afirmat uns minuts abans amb la veu esquerdada i el gest de recollir-se una llàgrima sobre la galta, en un dels darrers intents d'acabar de trencar el mur de gel que sovint la

separa de la grada i que només amb la calidesa dels estàndards del jazz, un valor segur, no sempre es pot desfer.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/08/01/gelida-perfeccio/796895.html?utm_source=rss